

sợ. Nàng ngần ngừ vì Nicôn vừa quay vào. Văn Bình thúc giục:

— Em nói đi ?

Phù Dung lắng sang chuyện khác :

— Buồn quá anh ơi...có lẽ em sắp chết. Tự dưng em nhớ yến sào, em nhớ Hòn Nội kinh khủng.

Văn Bình lặng người. Nếu nàng không nhắc đến yến-sào và Hòn Nội, chàng đã thúc giục nàng thêm nữa. Vì chàng cần biết rõ về vật được gọi là «bảo đảm». Theo từ ngữ điệp báo, «bảo đảm» thường là một tài liệu thuộc loại tối mật mà nhân viên phản thùng thường nắm giữ để «sống-ta». Nhưng Văn Bình không dám làm kinh động quá khứ đầy mộng đẹp của nàng. Yến-sào và Hòn Nội là một phần đời nàng. Hồi ấy, nàng đã tâm sự với chàng «anh ơi, em mê ăn yến vì nó là món ăn đại bổ, nhưng cũng vì em sinh trưởng ở Khánh Hòa. trong một vùng đối diện với Hòn Nội ngoài khơi, em phải xa nhà từ tấm bé, em giàu có mà không được về, nên em mê ăn yến để khỏi nhớ Hòn Nội...»

Yến là tổ chim hải yến-trong các hòn đảo nhỏ nằm rải rác dọc bờ biển tỉnh Khánh Hòa. Những hòn đảo ít người nghe tên như hòn Chà Là, hòn

Hồ, hòn Đụng, hòn Sưởng, hòn Mun, hòn Nội và hòn Ngoại, lại đã đi vào lịch sử yến-sào thế giới, vì ở đó có rất nhiều tổ yến và là yến tuyệt ngon. Nhưng ngon đệ nhất phải là yến Hòn Nội, chả thế mà phong dao đã có câu :

Yến sào Hòn Nội

Vịt lội Ninh Hòa...

Nàng là con gái đầu lòng của một gia đình ngư dân nghèo xơ nghèo xác. Cha mẹ nàng, gia đình nàng đều là công nhân bóc yến ở Hòn Nội. Hàng năm, cuộc bóc yến diễn ra hai lần, vào mùa xuân và mùa thu. Tổ yến màu trắng trắng, trông như thoi chỉ rối, lớn bằng hai, ba quả trứng gà Mỹ, dính chặt vào đá. Yến quý nhất là yến-huyết màu hồng hồng. Yến-huyết thường thấy ở Hòn Nội. Bóc yến là công việc gay go, nhiều khi rất mạo hiểm, yến-huyết lại oái oăm tìm những nơi loài người không dám léo hánh tới để làm tổ, đặc biệt là trong những kẽ đá hoặc thạch động bé nhỏ nằm chìm dưới nước. Muốn lấy tổ yến, phải đợi thủy triều hạ xuống rồi chui luôn vào động. Có nhiều cửa động chỉ bằng một hai gang tay, người lớn không lọt. Có bé Phù Dung được đi bóc yến luôn luôn vì thân hình nàng mỏng dính.

Nếu cuộc đời cứ chảy nhịp đều như vậy, Phù

Dung cứ đi bóc yến như vậy thì vụ vòng ước go-do-chong-giom với Mai Lăng, hoàng tử Phakan vong và Anton đã chẳng xảy ra. Và cô bé thân binh mỏng dính kia lại chẳng trở thành thiếu phụ sắc nước hương trời không bao giờ già mang cái tên thi vị nhưng yếu mệnh là Phù Dung...

Người ta đã lầm khi cho rằng tình yêu cuồng loạn chỉ có thể có được trong giới no cơm ấm áo. Trên thực tế, mẹ Phù Dung, một người đàn bà chưa hề biết sơn môi, và nước hoa là gì, và lớn lên trong sự khổ cực tột độ, lại yêu say đắm một chàng trai tuổi chỉ bằng non nửa. Họ còn yêu nhau say đắm hơn cả các cặp tình nhân ngày nay nữa vì họ mù chữ, họ không thể viết thư nóng bỏng hẹn hò cho nhau. Họ lợi dụng những cuộc bóc yến ngoài khơi để làm tình, và kết quả là một cuộc thanh toán đẫm máu diễn ra, cha Phù Dung hạ sát tình địch trên núi yến rồi quẳng xác xuống biển Nam Hải. Hung thủ bỏ trốn vào Nam, còn mẹ Phù Dung ra xóm Cồn ở Nha Trang làm nghề ca kỹ. Nàng sống một thời gian với mẹ, nhưng mẹ nàng sớm lia bỏ cõi trần vì mối hận tình không người và nàng sớm lẫn thân vào gió bụi.

Định mạng sui nàng làm vợ bé một trung tá mật thám Pháp. Nàng đã tập cho người chồng già

khác mà da một thói quen độc đáo: thói quen ăn yến. Phù Dung mê ăn yến để khỏi nhớ quê nhà Hòn Núi, song thật ra là để thêm ước cuộc sống ấm cúng gần bó của vợ chồng yến, khác với cuộc sống lạnh lùng chia cắt của cha mẹ nàng.

Chim yến thường bay từng cặp từ khơi vào đảo, chọn nơi nào kín đáo mới lập tổ. Chúng nhả nước bọt ra, âu yếm tạo thành những sợi dây tinh nhăng nhít, rồi chim mái để trứng an toàn. Chim mái nằm trong tổ ấp trứng, chim trống lặn lội ra ngoài tìm mồi. Suốt trong thời gian 20 ngày ấp trứng, đôi trống mái sống hòa thuận thần tiên. Chim yến con cũng được cha mẹ yến nuôi dưỡng trong hai tháng rưỡi trước khi cho vào đời. Phù Dung mổ côi từ nhỏ, nàng không được hưởng một tuổi hoa thơ mộng như chim yến-con.

Nghe Phù Dung nhắc đến yến-sào, Văn Bình lặng người. Nàng vẫn tiếp tục nói, hai mắt lim dim, giọng khao khao đều đều, tay chân bất động, như dưới tác động của thuốc móc rút sự thật phẳng-tô-tan :

— Thương anh ghê... anh Văn Bình há... thương anh ghê... Em vừa mua được một cân yến hạng nhất, yến Hòn Núi chính hiệu gửi từ Nha Trang qua tận Ba Lê, đắt gấp chục lần giá bên

nhà. Em làm anh ăn thì ngon phải biết. Em có lối làm yến lạ lắm, khỏi cần pha với dầu phụng cũng sạch như thường.

Làm yến quả là một nghệ thuật. Nghệ thuật này có tinh cách cổ truyền, thoát dầu phải ngâm tổ yến trong nước nóng, không được nóng nhiều song cũng không được nóng ít. Yến sẽ rời ra thành sợi, chất lỏng và bụi nổi lên bên trên, người ta đổ dầu phụng, dầu này sẽ quyện kéo chất bẩn trên mặt nước. Gạn hết đi, người ta dùng nhíp nhỏ râu lược hết lông măng. Xong xuôi, yến được đun cách thủy để nấu ngọt hay mặn.

Giọng nói của Phù Dung bỗng lúng túng. Nàng ngừng lại để ho. Chàng tỏ vẻ lo lắng vì nàng vẫn không chịu đá đồng đến hiện tại :

— Anh ơi, em thương anh ghê... em ngu ghê... em không ăn nhằm bùa mê thuốc lú ái tình thì hôm nay phải là ngày hạnh phúc nhất đời em. Té ra em chỉ được tái ngộ với anh để rồi chết... Anh Văn Bình nè, anh thường về thăm nhà không ?

Lâu lắm Văn Bình chưa về thăm nơi chôn rau cắt rốn. Đờ không phải vì chàng không muốn về. Chàng muốn về kinh khủng, song con sông Bến Hải tàn nhẫn đã ngăn chặn niềm tương tư bất tận của chàng. Trong dĩ vãng, chàng đã về thăm, nhưng

đều là lên lút. Về thăm trong đêm khuya, gót giày thật nhẹ, và đến gần lũy tre làng phải nín hơi thở sợ chó sủa. Hoặc về thăm chớp nhoáng, phi cơ nhẹ thả xuống rồi mọc lên.

Chàng đáp cho Phù Dung yèn lòng :

— Cũng thỉnh thoảng.

— Đố anh, em có thích về thăm nhà không nào ?

— Ai lại chẳng thích,

— Lắm. Thôi đời, ai cũng thích. Em cũng thích, nhưng mỗi khi nghĩ lại em không còn thích nữa... Anh nghĩ coi, nai khô Diên Khánh, sò huyết Thủy Triều và tôm hùm Bình Ba có nơi nào ngon bằng không ? Chắc là không. Nhưng giờ đây, chiến tranh đã làm...

Nicôla rón rén bước lại ra hành lang. Văn Bình vội đưa bàn tay bịt miệng Phù Dung :

— Em vừa nhắc đến hai chữ «bảo đảm», Mai Lãng đòi em cung cấp «bảo đảm» Hiện em giữ tài liệu nào của ông Hoàng ?

Phù Dung đáp, chỉ đủ chàng nghe :

— Không. Mai Lãng đòi em cho biết tên của Savuy.

Văn Bình giật bản người :

— Savuy Tiệp Khắc hả ?

Phù Dung đáp gọn :

— Vâng. Em là «hộp thư sống» của họ ở Gióneo.

Một trong nhiều nhiệm vụ của Phù Dung là làm dầu dây liên lạc giữa ông Hoàng với một số điệp viên hoạt động trên lãnh thổ cộng sản Tiệp Khắc. Những điệp viên này họp lại thành một tổ chức mệnh danh là Savuy.

Savuy là bí danh. Việc đặt bí danh thường là dấu đề của nhiều sự rắc rối thị vị và rí rỏm. Nguyên Hương không phải là đệ tử trung thành của thần Lưu Linh như chàng, song nàng lại chọn bí danh của các cộng sự viên hải ngoại trong bảng danh sách rượu vang thượng hạng. Savuy (1) là thứ vang có một không hai trên thế giới, dân nhậu nổi tiếng không thể không biết. Mặc dầu Thụy Sĩ chỉ đứng hạng đàn em trong kỹ nghệ rượu nho. Rượu Savuy lừng danh, có lẽ vì nó có hương vị đặc biệt, màu nâu nâu của nó cũng đặc biệt, và đặc biệt hơn nữa là người ta chỉ sản xuất rất ít, chỉ đủ dùng cho một thiểu số nhà giàu.

Rượu nho cũng như đàn bà Nghê là trên cần

(1) — rượu Savuy ở vùng Vaud.

bản, vang xứ nào cũng do nho ép mà ra. Nghê là đàn bà da trắng cũng giống đàn bà da vàng, đàn bà da đen. Giống thì vẫn giống, ấy thế mà khác thì vẫn khác. Rượu nho đỏ gamay (1) thơm mùi cam thảo, và mùi chan chát bất hủ của trái cau hơn lễ uống với em bé 17, 18, trong độ thơm vừa chín của tuổi ở mai thì nhất trần đời. Em bé chưa quá đôi mươi, thân hình núi lửa làm da thịt đàn ông sôi. Ông thì phải nhắm nháp với rượu pha mùi d'va mạn tươi Đà Lạt (2). Nhưng nếu giai nhân có đôi chân thon dài, người gầy nhảnh, gò má hơi hóp và cặp mắt sâu trũng, da dẻ lạnh như băng tuyết mà nội tâm lại có thể đun kim khi lỏng chảy thành nước thì nên đối ẩm với một loại rượu nho đặc nhất vô nhị, nói là «rượu tăng băng». Rượu vang trắng này được ủ lâu năm trong những hang đá lạnh lẽo nên hấp thụ nhiều hương lạ. Tuy nhiên, muốn đại thắng người đẹp «trường túc bất

(1) — rượu nho có chất dâu tươi và mạn tươi Đà Lạt này được ép ở Vùng Epesses và vùng Salquenen. Những vùng này có khí hậu khô ráo, sự ướt át của vũ trụ bị thu hút vào lòng đất nên cây nho tạo ra một thứ rượu... «ướt át» khác thường, để ai uống nó một đêm trời teng teng mà không nhớ đến người đẹp hóa diêm sơn.

(2) Vin du Glacier

tri lao» thì phải với đến một loại nho được trồng ở đỉnh núi, ở độ cao nhất nhì thế giới (1). Dường như khi trời trên cao chứa đựng một tiên lực siêu phàm, cây nho càng được trồng trên cao chừng nào càng sản xuất rượu vang bởi dưỡng sinh lực nhiều chừng nấy.

Tổ chức Savuy được ông Hoàng thành lập từ nhiều năm ở Thụy Sĩ, song mãi đến thời gian gần đây nó mới mang lại kết quả cụ thể và khích lệ. Một số tin tức, tài liệu từ phía sau bức màn sắt cộng sản được chuyển qua Tiệp, rồi từ đó chuyển qua lãnh thổ trung lập Thụy Sĩ. Văn Bình đã nghe nói nhiều đến Savuy song chưa có cơ hội hoạt động chung với họ; vả lại, chàng ở trong ban Hành Động, quanh năm dùng dao súng và võ thuật, các điệp viên Savuy chỉ phụ trách lấy tin thuần túy nên cơ hội này khó thể xảy ra. Ông Hoàng từng nói với chàng là tổ chức Savuy rất quan trọng. Mấy tháng trước, chàng đang ở Saigon, ông tổng giám đốc đã dặn dò:

— Hiện giờ thì chưa, nhưng trong tương lai chắc anh sẽ hoạt động ở Đông-Âu. Khi ấy, tôi sẽ nhờ anh củng cố lại tổ chức Savuy. Theo chỗ tôi biết, GRU số viết và Quốc tế Tinh báo Sở Trung

(1) trồng ở đỉnh núi cao 1200 mét ở Heiderwein.

Hoa đang tìm mọi cách chọc thủng màng lưới an toàn của Savuy.

Giờ đây Mai Lăng đòi Phù Dung «cho biết tên của Savuy». Nàng là đầu dây liên lạc tất không lạ gì phương danh và địa chỉ của nhân vật Savuy đầu nã. Tóm được chi tiết này Mai Lăng sẽ có thể bình chân như vại. Anton sẽ không dám động đến hắn. Và dĩ nhiên Nicôn và chàng cũng sẽ o bế hắn tốt độ, nếu không hắn sẽ điều đình bán tài liệu Savuy cho Anton. Không riêng Tinh báo Sở, GRU và KGB số viết, ngay đến cả các cơ quan tinh báo đồng minh tây phương cũ g sẵn sàng rút hàng đồng đô-la ở ngân hàng ra để đổi lấy mấy giòng chữ về Savuy.

Mai Lăng quả to gan bạo phổi. Nhưng hắn cũng là tay cừ. Nếu hắn nắm được tài liệu Savuy, chàng sẽ phải khoanh tay, nhìn hắn múa gậy vườn hoang.

Chàng bèn hỏi Phù Dung:

— Em có cho hắn biết tên các nhân viên Savuy không?

— Không.. nhưng..

Nụ cười của Văn Bình chỉ vẽ thoáng trên môi rồi tan biến. Vì nàng vừa nói thêm tiếng «nhưng».

— Nhưng...nhưng...anh ơi...em chỉ là đàn bà